

Marokko - en påske litt utenom det vanlige

Påske i Norge – det er påskekrim og –nøtter, det er fjellet, ski, kvikklunsj og appelsiner, og det er glade brune fjes.

Påske i Østerrike – det er å stå opp grytidlig for å lete etter påskeegg i en noen ganger vårlig, og andre ganger nedsnødd hage. Det er deilig påskefrokost med familien.

Men i år valgte vi ingen av delene, i år skulle vi på trekkingtur i Marokko! Et par dager Marrakech, og så seks dager på tur i Atlas-fjellet.

Jeg pakket med meg familiens 11-åring og et utall av ting som tursko, trekkingsandaler til å gå i vann med, soveposer, ryggsekker, all slags medisiner, turklær, solkrem, plaster, dopapir, reisehåndklær og badetøy, pute, vannflasker og regntøy.

Utstyrbutikkene i Odda tjente utvilsomt en del på meg i ukene før avreisen – for på tur skulle vi!

Den heldige 11-åringen fikk til og med to dager ekstra påskeferie, for å kunne gjennomføre denne lange turen, og det var utvilsomt med på å gjøre reisen attraktiv! Og mens han i tiden før avreisen gledet seg ganske uhemmet, steg spenningen hos meg: tusen tanker fór gjennom hodet mitt. Hva om en av oss blir syke? Og det å sove i telt – jeg har jo ikke gjort det på mange år! Hvordan går man på do i villmarken med masse andre folk rundt seg bestandig? Og hvordan i alle dager skulle jeg klare meg uten en dusj på seks dager??

Kort sagt: detaljene begynte å ta overhånd i hodet mitt.

Men til slutt var det nok, jeg fortalte meg selv at jeg faktisk hadde *ønsket* meg den turen, ingen små detaljer skulle få lov å ødelegge den gleden for meg!

Som tenkt, så gjort. Jeg kuttet ut bekymringene, pakket bagene og dro.

Marrakech er en livlig, frodig, mangfoldig by som byr på en overflod av inntrykk. Alle sanser er med på å oppleve byen med

sine gater og mennesker, sine lukter og lyder, sine tiggere, tepper, markeder, esler og kjerrer, og det yrende livet, nesten døgnet rundt. Men jeg må si at da vi kom til byen klokken 4 om morgenen ble jeg en smule bekymret, alt så utdødd og meget forkomment ut ... Først innenfor hotellets fire vegger roet jeg ned, og da vi kikket ut dagen etter, var gaten ikke til å kjenne igjen. Det som virket som

en søppelplass natten før, var nå blitt til et yrende marked!

To dager hadde vi i Marrakech, hvilket selvsagt er altfor lite, men vi fikk så absolutt en smakebit.

Men så kom turens egentlige høydepunkt: trekkingturen i Rosendal. Ja, riktig – der er en rosendal i Marokko! Den marokkanske rosen er viden kjent, mange rosenprodukter blir fremstilt her.

Den første overraskelsen var imidlertid at turen allikevel ikke gikk til Rosenes dal. På grunn av for mye regn i uken før var det ikke mulig å krysse elven her, så veiene våre førte til fjellene sør for rosendalen.

Vi – det var en gruppe på seks voksne og tre barn, pluss en kokk, en fjellfører, åtte muldyr og seks muldyrpassere. Muldyrene var lastet med alt vi hadde med oss, et kjøkkentelt, et felles-telt som var vår stue, et toalett-telt og våre sovetelt. Kjøkkenutstyr, madrasser, mat til en liten uke.

Jeg vil så gjerne fortelle om alle de fine inntrykkene.

Det fantastiske landskapet som forandrer seg hele tiden. Solen som er så sterk at man må beskytte seg med omhu. Den evige vinden som gjør at ikke solen kjennes så varm, og som gjør at huden tørker fullstendig ut. De lange timene med den rytmiske traskingen gjennom landskapet, som gir en følelse av å være ett med skaperverket.

Den fine fellesskapsfølelsen som oppstår i gruppen i løpet av den lille uken. Ikke en u-lyd å høre, ungene stortrives i hverandres selskap. Gleden mens de rir, eller forteller hverandre vitser, eller

bruker en ettermiddag på å redde rumpetroll som holder på å tørke ut i en vannpytt som stadig blir mindre på grunn av heten. Hvordan barna så fint glir inn i fellesskapet med de voksne, hvordan vi trives og utfyller hverandre.

Kveldene rundt teppet på bakken som er vårt bord, med våre sovemadrasser som stoler. Det plutselige mørket som senker seg, kun opplyst av en usannsynlig stjernehimmel og, senere, en fullmåne og noen små levende lys.

Kjøkkenteltet hvor kokken er i gang med å lage våre måltider, og hvor det alltid er varmest. Og hvor mannskapet gjerne samles når de er ferdige med dagens plikter.

Men det som så avgjort også var med på å gjøre turen til den flotte opplevelsen, var møtet med menneskene. Det gjorde inntrykk å se med hvilken glede vårt lille crew var opptatt av å gi oss en fin tur. Kokken som ikke bare laget god mat, men som også tok seg tid til å pynte en skål ris med oliven, appelsinskiver og kanel. Muldyrpasserne som med glede bar barnas

ryggsekker, hvis de skulle bli for tunge. På kveldene kunne de sitte i timevis rundt et bål for å steke brød til neste dag. Alltid var det et smil å få, og noen få ord som de hadde lært seg på vårt språk. Og selvsagt var det umulig å gå forbi dem, eller gå innom kjøkkenteltet, uten i det minste å få seg en smakebit eller en kopp te.

Og sist, men ikke minst, vår fjellguide, Moha. Han var selvsagt det naturlige midtpunktet.

Kunnskapsrik, ansvarsbevisst, bestemt, og alltid med et smil rundt munnen. Aldri for trøtt til å svare på våre mange spørsmål, alltid like opplagt og opptatt av vårt velbefinnende.

På en måte hadde vi en liten uke med ”timeout”, uten mobiltelefoner, uten stress, uten noen form for informasjon fra verden ”utenfor”, en uke hvor vi hadde tid til å ”være”, istedenfor å ”gjøre”.

Avslutningen på vår ferie var en 24-timers tilbakereise til Norge, men ikke engang denne strevsomme etappen kan ta fra oss den flotte opplevelsen, som vi skal huske lenge, lenge!

Helga Tverdal

